

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீராமாய

3.சுட்டறுத்தல்

(ஆசிரியவிருத்தம்)

* திருத்தாண்டகப் பண் (ஹரிகாம்போதி)

திருச்சிற்றம்பலம்

---

* அப்பனீ யம்மைநீ—என்னும் திருத்தாண்டகப் பண்.

Devaram

பொது (Appar)

அப்பன்நீ அம்மைநீ ஐய னும்நீ

அன்புடைய மாமனும் மாமி யும்நீ

ஒப்புடைய மாதரும் ஒண்பொரு ளும்நீ

ஒருகுலமும் சுற்றமும் ஒரு ரும்நீ

துய்ப்பனவும் உய்ப்பனவுந் தோற்று வாய்நீ

துணையாயென் நெஞ்சந் துறப்பிப் பாய்நீ

இப்பொன்நீ இம்மணிநீ இம்முத் து(ம்)நீ

இறைவன்நீ ஏறார்ந்த செல்வன் நீயே

தனித் திருத்தாண்டகம் - தனித்தனிப் பொருள்களை உணர்த்தும்

திருத்தாண்டகங்களால் இயன்ற திருப்பதிகம்..

Ramana Sannidhi Murai

1046. ஆணாகப் பெண்ணாக அலிதா னாக
அணுவாக மாமேரு அதுதா னாகச்
சேணாக அணித்தாகச் சேர்ந்து நின்ற
சின்மயமாம் வேங்கடவன் சிறியே னுக்குக்
காணாத மெய்ப்பொருளைக் கடைக்கண் ணைக்கால்
காட்டினான் கேட்பித்தான் கழலின் ஓசை
மாணாத மடியேனை இதயத்து உள்ளே
மறித்துக்கொண் டாடினான் மகிமை என்னே. 1
1047. எவ்வறிவுள் இருதிணைமு விடனும் 'போழ்தும்
இலங்குவன தன்மயமாய் வேறு போல
அவ்வறிவே நானாக ஆக்கி அத்தால்
அறிவதற்கோர் அயலணுவும் இன்மை யாக்கி
எவ்வமுறு சலனத்தான் எனைத்தொன் றுனும்
எய்தாத பேரின்ப அசல மாக்கிச்
செவ்விதின் வந்துஆண்டசிவ வேங்க டேசச்
செல்வனை நான்எவ்வாற்றால் சிந்திக் கேனே. 2
1048. யானென்ன எழுந்தஅதன் இயல்பே நீரில்
எழுங்குமிழி போன்றதோர் எண்ண மட்டே
யானென்னும் அக்குமிழி எழாச்சு முத்தி
இடையுமநு பவத்தால் நீ இல்லை யல்லை
யானென்ன எழுந்தொடுங்கி இயலும் அன்னோன்
அன்மைநீ இவ்வாற்றால் இலங்கிற்று அன்றே
யானென்ன எழாது ஒடுங்காது என்றும் உள்ள
இயற்கைமுழு முதல்நீ தான் சித்து மாமே. 3
1049. உள்ளதால் உருக்கொண்ட உனைஓர் தற்குஅவ்
உனையன்றி உனக்கயலாய் உணர்வுஒன் றில்லாத்
தெள்ளிதால் உம்மறிவின் சேட்டை யாச்சேர்
சிந்தையெழுந்து ஒடுங்குஇடம் சித்துஆத லாலும்
வள்ளிதாம் உனைஅன்றி மற்றொன்று இல்லா
வண் துயில்வாய் இன்பத்தால் அதுஉநீ என்றான்
கள்ளதால் அருவிபாய் கடுக்கைத் தார்வேங்
கடன்சொருபம் என்சொல்லிக் கருது கேனே. 4
1050. தானாக்கும் குடியல்லாத் தன்மை யாய
தனித்தலைமை முனிமுகடு சான்ற ஈசன்
வானாக்கும் மண்ணாக்கும் பிலமும் ஆர்க்கும்
வண்புகழ்சேர் வேங்கடவன் எய்ப்பில் வைப்பாய்
யானாக்கும் குடியல்லா இயல்பால் என்னை

இன்னருளால் தான்நிழற்கே வாழ வைத்தான்
தேனார்க்குஞ் செழுங்கமலச் செல்வப் பாதச்
சீர்பாடிச் சிந்தித்து வந்திப் போமே. 5

1051. நின்னாலே நிற்பாதம் நேரப் பெற்றேன்
நேயத்தால் வேங்கடவா ஆண்டு கொண்டாய்
உன்னாலே ஆட்கொள்ளப் பட்ட நாயேன்
உணர்விலேன் ஆயினும்உன் அருட்கண்ணோக்கால்
தன்னாலே சராசரங்கள் சலிப்ப வன்றித்
தாமாகச் சலியாமை கண்ட தாலே
என்னாலே யாதொன்றும் இயலாது என்றுஉன்
னிடத்தேஎன் கடமையெலாம் ஏற்பித் தேனே. 6

1052. தனக்கென்றோர் வண்ணமிலான் வடிவம் இல்லான்
சராசரங்கட்கு அவ்வெல்லாம் தானே தந்தான்
மனக்கென்றோர் மதியில்லான் மறதி யில்லான்
மன்னுயிர்கட்கு அவ்வெல்லாம் தானே ஈந்தான்
நினக்கென்றும் நீயென்றும் நினைத்தி டற்கு
நியாவன் என நிகழ்த்தி வேங்க டேசன்
எனக்கென்றோர் இயலேயும் செயலே தானும்
இல்லாமல் செய்திட்ட விச்சை என்னே. 7

1053. ஊனுக்கும் உறக்குக்கும் உவகை யாயிங்கு
உழன்றேனைப் பொருளாக்கி உள்ளத்து உய்த்து
வீணுக்குஎன் தனைக்கொல்வெவ் வினைஓ ழித்துன்
விரைமலர்த்தாட்கு ஆட்கொண்டாய் வேங்க டேச
மாணிக்க மாமலையே மலைம ருந்தே
மாருக அவ்வுதவிக்கு என்னைத் தானே
காணிக்கை யாக்கொண்டாய் காசி னிக்கோர்
களிறுண்ட விளங்கனியாக் கழிந்தேன் அன்றே. 8

1054. அண்டையால் அடைந்தேனை அருட்கண் ணோக்கால்
அளிப்பாய்போல் அழித்தாயே அபயம் என்று
விண்டையா இப்படியும் மேவி னேரை
வேழிப்பார் தாமுளரோ வேங்க டேசா
பண்டையால் உணர்வுடையோர் உயிர்கொ லிப்போர்
பறைந்துய்யப் போயதுதான் உன்னி னன்றே
அண்டமாய்ப் பிண்டமாய் அண்ட பிண்டத்து
அப்பாலாய் இப்பாலாய் அடைந்த ஒன்றே. 9

1055. ஆண்டவா உனைப்பரமா அடைந்தார் தம்முள்
அடியேன்போல் அழிவுற்றார் அலகில் லாரே
மூண்டவார் அழல்வடவை மூரி தானும்
மொய்ப்புடைநின் விழிபோல முடுகா தன்றே
வேண்டவா முற்றுதார் வினிய வேண்டின்
வேங்கடநின் விழிப்பட்டால் அமையும் அன்றே

பூண்டவாறு இதுவன்றிப் புலவர் மீளாப்
பொருண்மேவு சாவுக்குப் புகன்றது உண்டே. 10

திருச்சிற்றம்பலம்